

ΩΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντα τέσσερα και χίλια οκτακόσα
νάναι καλά ο Λόρδος μας να φάμε κι' άλλα τόσα.

Δέκατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι

Τών ὄρων μας μεταβολή. — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΩΡΜΗΣ την εβδομάδα — μονον μια φορά θα βγαίνει
κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών 'Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπην,
και εις την 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπην.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **δωτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τα ξένα όμως μέρη — **δίνω φράγκα και 'στο χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατής — εγινες συνδρομητή.,
κι' όποιος τον παρᾶ δέν δίδει — δά τον φάη μαυρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαι — απ' ευθείας προς έμέ.
Για τη σάρα και τη μάρα — κάθε φύλλο μια δεκάρα

'Εννάτη του Γεννάρη κι' εικοστή,
κανείς δέν ξέρει ποῦθε να πιαστή.

Τετρακόσα πενήντα κι' έννέα,
της Βουλῆς ξαναρχίζουν τα νέα.

**'Απαρτία δυνατή
κι' ό καθείς χειροκροτεῖ.**

Μίγας αυτός ο Λόρδος και φοβερός αλήθεια...
μέ τα 'δικά του χέρια χωρίς καμμιᾶ βοήθεια
την έκαν' επί τέλους κι' αυτή την άπαρτία
κι' εσφάλισε τό στόμα του κάθε φαμφαρόνου,
πούλεγε πῶς ο Λόρδος θα ρέψη 'στη νηστεία,
κι' έτριξαν τά σανίδια του δοξασιμένου Θρόνου.

Έρρυξε και πάλι ο θαυμαστός Μογγόλος...
'στο πόδι κι' ο μουφλούζης της Μαύρης Μοίρας στόλος
για καθεμιά του Λόρδου Βουλευτική φαγάνα...
ας πάρη και τās πόλεις και τὰ νησιά παγάνια
και φέρτε 'στην 'Αθήνα τὰ προσφιλή καθώνια
κι' ας πέσουν για τιμή των και μερικά κανόνια.

'Ερχονται... νάτους... φθάνουν... ψυχή μου 'στά Πατήσια!...
χύνετε με τό φτηνάρι ρουσφέτια και μπαξίσια,
μέ γρούλια ράνετέ τους και κάτασπρα ζαμπάκια,
βάλτε τους να ξαπλώσουν άπάνω σε μπαμπάκια,
φιλά και χάδια σ' όλους, δώστε κι' αυτό κι' εκείνο,
και φέρτε μου μαστέλο τὰ πόδια των να πλύνω.

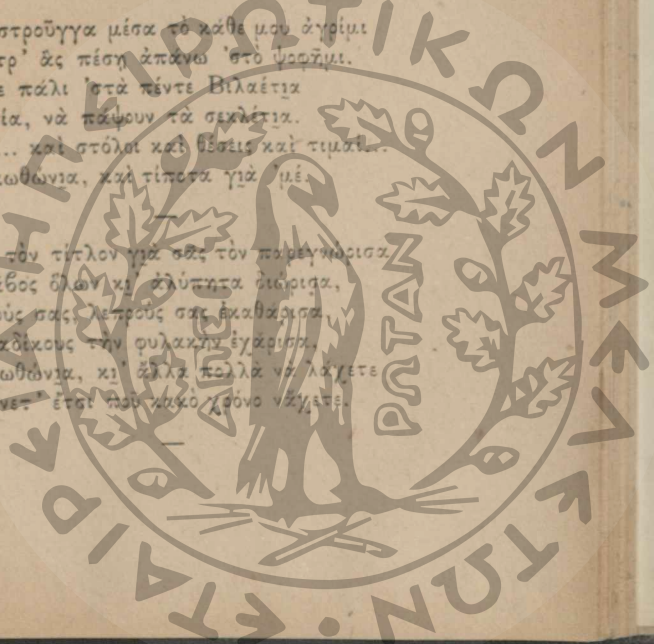
'Αφήσετε τὰ σκέρτσα και τὰ πολλά τερτίπια...
τίποιο πικρό φαρμάκι ως σήμερα δέν ήπια...
έγω κοτζάμ. Μυλλόρδος να σας παρακαλώ
και χέρια και ποδάρια να σας καταφιλώ ;

'γονατισα 'μπροστά σας να φάω καρυδιάς
κι' αβρεκταίς και βρεγμέναις έφίλησα ποδιάς.

Είναι 'ντροπή μεγάλη κανένας να μὴ 'ντρέπεται
όταν σκυφτό 'μπροστά σας τον Πρόεδρό σας βλέπετε.
Με ηξείς ούκ αφήξεις και πονηριάς και δόλους
μ' έρέψατε 'στ' αλήθεια, που τρίς ανάθεμά σας...
έλατε τέλος πάντων κι' υπόσχομαι προς όλους
μές 'στης Ρεβῦ τό φύλλο να 'δῃτε τόνομά σας.

"Ας 'δῶ 'στη στρουγγα μέσα τό κάθε μου άνθρωπο
και με τὰ μουτρ' ας πέση άπάνω 'στο ψαχίμι.
Φάτε και πιέτε πάλι 'στά πέντε Βιλαέτια
να γίνη άπαρτία, να πάψουν τὰ σκλήττια.
"Όλα για σας... και στόλοι και θέσεις και τιμά...
όλα για σας, κωθωνια, και τίποτα για μέ

Του Καίσαρος τον τίτλον για σας τον παρεγκρίσια
κι' εγίνα σκλάβος όλων κι' αλύπητα διάκρισα,
ερώτισα τυφλούς σας λεπούς σας ελαθάρια,
εις τόσους καταδίκους την φυλακήν έγράψα,
και τρέξετε, κωθωνια, κι' άλλα πολλά να λαχέτε
και μη με κάνετ' έτσι πού κακό χρόνο νάχατε.

Ἐλάτε τὰ Ταμεία καλὰ νὰ τὰ σαρώσωμε,
ντακάπο τὴν Ἑλλάδα νὰ τὴν ἐκδορθάρωσωμε,
ἐλάτε γιὰ τοὺς κράτους τὰ χρέη νὰ 'μιλήσωμε
κι' ὅ,τι μᾶς ἔχει μείνει νὰ τὸ ξεκοκαλίσωμε,
ἐλάτε, χαϊδεμμένοι, ἄλλοιως—πὲρ ντίο σάντο—
μαζί μὲ σὰς κι' ἐμένα θὰ βγάλουν 'στὸ ἱνκάντο.

Μέγας αὐτὸς ὁ Λόρδος καὶ φοβερὸς τσοπάνης...
ὅπως τὰ καταφέρνει δὲν ξέρεις τί νὰ κάνης.
Ἐχάιδεψε τὸν ἕνα, 'στὸν ἄλλον ἐγονάτισε,
καὶ σοῦζα σὰν καὶ πρῶτα τὴν στρουγγα τοῦ ἐκράτησε,
καὶ τᾶχασε ὁ κόσμος μὲ τὴ φιλοπατρία τοῦ
κι' ἄλλος βωμός καινούριος ἐστήθη 'στὴ λατρεία τοῦ.

Μέγας αὐτὸς ὁ Λόρδος καὶ φοβερὸς γαλίφης...
μαζί τοῦ κᾶτι πάντα μασσᾷ καὶ ξερογλείφεις,
κι' ἦλθε σὰν πρὶν ἡ στρουγγα νὰ δώσῃ τὸ παρὼν
κι' ἐβλάστησαν ρουσφέτια σὰν ραβδὸς Ἀαρών,
καὶ τώρα ὁ καθένας τὰ δάκτυλά τοῦ γλείφει
ποῦ λὲς ἐκμὲκ πὼς τρώει τῆς ὥρας καταίφι.

Μέγας αὐτὸς ὁ Λόρδος καὶ φοβερὸς καθ' ὅλα
καὶ μὲ τὰ χαμηλὰ τοῦ καὶ τὰ 'ψηλά φωκόλα,
κι' ὅποιος γι' αὐτὸν παιζῶνας καὶ θούρια δὲν ψάλλει
κι' ὅποιος κακὸ γιὰ τοῦτον 'μιλήσῃ καὶ λαλήσῃ,
κακὸ σπυρὶ καὶ μαῦρο 'στὴ γλώσσα τοῦ νὰ βγάλλῃ
καὶ τῆς οὐρᾶς γαϊδάρου τὴν ρίζα νὰ φιλήσῃ.

Μέγας αὐτὸς ὁ Λόρδος κι' ἐφτάψυχο γατί,
μ' ὅλους τὰ καταφέρνει καὶ μὴ 'ρωτᾷς γιὰτί,
κι' ἐνῶ θαρρεῖς πὼς ἴσως τὰ πέταλα τινάξῃ
κι' ἄρρωστος καὶ μουφλούζης 'Ἠλὶ Λαμὰ φωνάξῃ,
τὸν βλέπεις, μωρέ πὼς μου, πὼς πρὸ πολὺ 'ψηλόνει
κι' ἀπάνω σὲ βαλθῖδα καινούρια σκαρφαλόνει.

Αὔρα μου Ἐσπερία παρθενική κι' ἀθήα
πέτα, παρακαλῶ σε, 'στους δανειστὰς τὰ ζῶα,
καὶ 'πὲς πὼς ντοῦρος στέκει ὁ Λόρδος σὰν κολῶνα,
ὅν παῖδες εὐλογεῖτε,
παππάδες ἀνυμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τὸν αἰῶνα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Λοιπὸν τὴν ἔχει, Φασουλῆ;
Φ.—
Οὐ! καὶ τὴν παραίχει...
τῆς ἀντιπολιτεύσεως κακὴ δουλειὰ τῆς τρέχει.
Ὁ κύριος Πρωτοπουργὸς ἐφώνηξε 'στὸ κόμμα:
«προσέλθετε κι' ἐφ' ἀμαξῶν κι' ἐφ' ἵππων κι' ἐπὶ κάρων
κι' ἂν ἱμφομέντζα δυνατὴ σὰς ἔρριξε 'στὸ στρόμα
τὸν κράββατόν σας ἄρατε κι' ἐλάτε ἄρον ἄρον.»

Κι' ἀλαλαγμός καὶ κίνησις καὶ φασαρία τόση
καὶ κατ' ἀρχὰς ἐφαίνοντο πὼς ἦσαν ὡς διακόσιοι,
ἀλλ' ὕστερα 'μετρήθηκαν κι' ἐβγήκαν ἑκατὸ
καὶ πανηγύρι ἐγίνε καὶ γλέντι δυνατό.
Καρότσαις πᾶνε κι' ἔρχονται, κλητῆρες, ἀμαξάδες,
σκουντγιαῖς καὶ τσαλαπάτημα τοῦ καθενὸς διαβάτη,
κι' οἱ Βουλευταὶ σκεπάζονται μὲ σάλια καὶ μπόζαδες

'Πὲς τους νὰ μὴ γουρλώνουν γιὰ τὸν παρὰ τὸ μᾶτι,
δὲν 'χάλασε ὁ κόσμος, ὑπομονὴ κομμάτι,
κι' ἂς μὴ παρασκοτίζουν τὴν Ἑξοχότητά τοῦ,
ἦν στρουγγα λατρευέτω,
Αὐλὴ καμαρωνέτω,
λαὸς ὑπερυψοῦτω τὰ τόσα θαύματά τοῦ.

'Πὲς τους γιὰ τὸν παρὰ τὸν πὼς ἴσως κᾶτι γένη,
μὲ διαμαρτυρήσεις πὼς τίποτα δὲν βγαίνει,
πὼς εὐχαριστημένοι θὰ μείνουν κατὰ πάντα
κι' ἂς παῖσουν τὸν γιὰρέ των,
καὶ διὰ τοῦτο 'ἐπαρέ τον
τὸν ἕνα ποῦ θὰ πάρῃ τοῖς ἑκατὸν τριάντα.

'Πὲς τους πὼς ὁ Μπουρλότος τὴν στρουγγα τοῦ συναῖ,
κι' ἂν γιὰ τὴν ἀπαρτία μὲ βογγητὸ στενάξῃ
μὰ δὲν ξεχνᾷ τὰ χρέη καὶ τὰ καθήκοντά τοῦ,
ὅν ταμπουρᾶς ὑμνεῖτω,
πᾶς Φράγκος προσκυνεῖτω,
Θρόνος ὑπογραφέτω τὰ διατάγματά τοῦ.

'Πὲς τους ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνουν σὰν Ἑβραῖοι,
τὸν Λόρδο πὼς σκοτίζουν κι' ἄλλα μεγάλα χρέη
καὶ τώρα διορίζει Ἐφόρους καὶ Τελῶνας,
διὸ Βουλὴ χαιρέτω,
Αὐλὴ σύγχορευέτω,
λαὸς κακᾶρωσάτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

'Πὲς τους πὼς τὸν παρὰ τὸν κανεὶς δὲν θὰ τοὺς κλῖψῃ,
πὼς κᾶτι θὰ τσιμπήσουν ἀπ' ὅ,τι περισσέψῃ
κι' ἴσως διὰ γενναίου ν' ἀνταμειφθοῦν βραβεῖο
οὗς ἡ Βουλὴ πτυσάτω,
λαὸς φασκελωσάτω,
Μυλλόρδος δὲ καὶ Θρόνος ἐχέτω διὰ βίου.

Μὰ 'πὲς τους τέλος πάντων τὴν καθαρὴ ἀλήθεια,
ἡ καφσαπαρτίαις πὼς εἶναι κολοκυθία,
πὼς πάντες ἐξ ὀνύχων ἐσώθημεν γαμψῶν,
κι' ἡ στρουγγα σκορπιζέτω,
λαὸς ἀλαλαζέτω,
καὶ πρὶς 'στὴν ἀπαρτία καὶ κόκκαλο Σαμψών.

καὶ κάνουνε τὸν ἄρρωστο καὶ πέφτουν 'στὸ κρεβάτι.
Τατά... ποῖος εἶναι... τῆς Βουλῆς ὁ κύριος κλητῆρ...
καὶ τί γυρεύεις... 'γρήγορα σὰς θέλει ὁ Σωτῆρ...
ἀντα... ἀρρώστησα... κι' ἂν δὲν πιστεῖς τήρα,
καὶ χαιρετίσματα πολλὰ νὰ 'πῆς εἰς τὸν Σωτῆρα.
Τατά... ποῖος εἶναι... 'γρήγορα ὁ Πρόεδρος σὰς θέλει...
πᾶς νὰ σὰς πᾶω 'στὴ Βουλὴ ἐπίτηδες μὲ στέλλει...
τὸς τοῦ πὼς δὲν ἐσκόπευα καθόλου νὰ βραδύνω
ἀλλ' ὅμως ἔχω πυρετὸ κι' ἐγὼ διαβουλεμμένο,
ἐπὶ ἑπτα ρετινολάδο καὶ κάμποσο κινίνο
ἐπὶ τῶς τῶρα 'βγήκα δὴ φοραῖς καὶ τρίτην περιμένω...
ἀλλὰ τὸ χατῆρι τοῦ κι' ἂν δὲν μὲ παρεκάλει,
μὰ δὲν 'μπορῶ μὲς 'στὴ Βουλὴ νάλθω μὲ τὸ τσουκάλι...
Π.—Τὴ διαβολο!... πὼς ἔτυχε νὰ κάνουν ὅλοι κοῦρα;
Φ.—Τὴ νὰ σοῦ 'πῶ, βρε Περικλῆ... πολὺ τὰ βλέπω σκούρα.
Κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος, τοῦ κόμματος ὁ στυλός,
ἐπὶ ὅγης ἐφαίνετο καθ' ὅλ' ἀπὸ τὸ βράδυ
μὰ 'στὰ καλὰ καθούμενα τὴν ἔπαθε ὁ φίλος
καὶς ἐγλυκοχάραξε φαρμακερὴ Τετράδη.
ἂν ἔπαυαν, βρε Περικλῆ, τῆς πόρταις νὰ κτυπᾶνε
καὶ πυρετὸς ἐσέρνετο καὶ κόψιμο στομάχων,
ἀλλὰ δὲ μὲ τὸν Σκουζὲ 'στὸν Μαρθῶνα πᾶνε
καὶ μᾶλλον γιὰ τὰ κόκκαλα τῶν Μαρθῶνομάχων,
καὶ ὅλλοι 'μπήκαν μὲς 'στ' αὐτὰ τοῦ Λόρδου Μπουρλοτῆρη
καὶ μῖσα τί τὸν ἔκοβε μονάχος τοῦ τὸ ξέρει.
ὅν μὲν ὁ κύριος Παχὺς, ἐμμένων εἰς τοὺς τύπους,
ἐπὶ οἱ γιανοῖ τοῦ 'λέγανε νὰ βάλῃ βυζικάντσια,
ἐπὶ πρῶτος 'στὴ Βουλὴ σὰν Ἀχιλλεὺς ὠκύπους
ἐπὶ ὅσο παλτά, μὲ γούνας τρεῖς, καὶ μὴ ντουζίνα γάντια.
Μὰ μὲς 'στὴν τόση ἐρημιά καὶ μὲς 'στὸ τόσο χάλι
ἐπὶ τὸν ἱσκιὸ ἐβλεπε καὶ τοῦ Μαυρομυχάλη.
ἐπὶ ὁ Νομικός δὲν ἐβῆσε ἀπὸ τὴν Σαντορήνη,
ἐπὶ ὅτε κι' ὁ Συνοδινός, ὅπου πολὺ βαρύνει,
ἐπὶ ὁ Σκαρπᾶς δὲ κι' ὁ Λάσκαρης, οἱ δύο Κερκυραῖοι,
ἐπὶ πὼς ἐξεπλήρωσαν φιλοστοργίας χρέη,

ὁ πρῶτος εἶχε ἄρρωστο νομίζω τὸν πατέρα τοῦ,
ὁ δ' ἄλλος τὴν κυροῦλα τοῦ θαρῶ καὶ τὴν μητέρα τοῦ.
Κι' ὁ τῆς Καρύστου Βουλευτῆς ὁ Παππανικολάου
μοῦ φαίνεται πὼς κατ' αὐτὰς πηγαίνει λάου λάου,
μὰ χαιρετίσματα πολλὰ κι' ἀπὸ τὸν Φωτιάδη,
ἴσως καὶ τοῦτον κόψιμο κακὸ νὰ τὸν ἐθέρσει
καὶ τὸν ἐπῆγε, Περικλῆ, καὶ Τρίτη καὶ Τετράδη
καὶ φαίνεται γιὰ τὴν Βουλὴ πὼς ὁδολοῦ δὲν εὐκαίρησε,
ὁ Σούτσος δὲ τὸν Ἀθηνῶν κι' ὁ Σούτσος ὁ τῆς Σύρας
κι' αὐτοὶ θαρῶ πὼς τῶσφιψαν μετὰ τῆς ἄλλης σπείρας,
μόσχους καὶ χαιρετίσματα κι' ἀπὸ τὸν Ζωγλοπίτη
κι' αὐτὸς ἀρρώστησε βαρεὰ καὶ καθεταί 'στὸ σπῆτι,
πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμούς κι' ἀπὸ τὸν Μακρυγιάννη,
καὶ τοῦτον θέρμη κατ' αὐτὰς σπουδαῖα τὸν θερώνει,
καὶ δὲν βαστοῦν τὰ κοτὰ τοῦ τὸν πρόθυμο νὰ κἀν
καὶ μὲς 'στὴν σάλα τῆς Βουλῆς νὰ κρουτοσυρτοῦρῃ.
Π.—Αὐτὰ τὰ 'πορᾶμενος ποτέ βρε Φασουλῆ καὶ ὕμνε;
Φ.—Καὶ κάποιος ἄλλος, λησμονῶ πᾶς διαβολο τὸν λένε,
τὴν ὥρα πὺ πᾶ ροῦμα τοῦ ἱτοίμαζε μὲ σούρια
κι' ἐρρίγγετ' ὁ κακόςσορος νὰ ρῥάσῃ ἐν σπουδῇ
δὲν ἔφα πὼς τοῦ 'τύχανε 'στὸ σπῆτι γυνήτορῃ
κι' ἔγραψε πὼς ἐγέννησε ἀρσενικὸ παιδί.
Π.—Καὶ ὅτα 'ἀκὰ σου, Φασουλῆ...
Φ.—
Ἐπίσης, μπεγλιδάκη...
μὰ κι' ὁ Ρικᾶκης, Περικλῆ, δὲν 'πῆγε ὁ σκούρατος...
καὶ μαντάτα καὶ ψυχρά κι' ἀπὸ τὸν Ἀραβᾶνη
γατὶ θαρῶ τὰ ματῖα τοῦ πὼς ἔπαυαν ἐσώτως.
Κι' ὁ Ρώμας περὶ γῆρας εἰς τὰς Ἑβρώδας κἀνει
κι' ὁ Καλαμπάκας ὁ κλεινὸς ἀκόμη δὲν ἔβῃ.
κι' ὁ Καλαμπάκας φαίνεται περὶ γῆρας πᾶς ὁ ἄρχισ
καὶ κάποιος πῆγε σπῆτι τοῦ γὰ νὰ τὸν ἀσπληγῇ,
καὶ ὅς τοῦ κι' ἀρσενικόνται τῆς στρουγγῆς τὰ στελέχη
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἐρωτᾷ «τὴν ἔχει δὲν τὴν ἔχει»;
Ἀμφογάλατσάκια καὶ ἕνα γλυκὸ φιλάκι
κι' ἀπὸ τὸν Βησσαρίωνα τὸν Χατζηαγγελᾶκη,

κι' αὐτὸς ἀγρόν ἡγόρασε καὶ τὸν ἐπιτηρεῖ
καὶ γιὰ νὰ δώσῃ τὸ παρὼν λεπτὸ δὲν εὐκαιρεῖ.
Ἦλθαν λοιπὸν οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος σκυμμένοι
καὶ τὸ κουδοῦνι ποῦ καὶ ποῦ ὁ Πρόεδρος σημαίνει,
κι' ἦλθε καὶ κάποιος ἄρρωστος κι' ἰμψλουεντζαρισμένος
καὶ μὲ μποξάδες καὶ παλτὰ κατακουκουλωμένος,
κι' ἐστέκανε τριγύρω του καὶ δοῦλοι κι' ἀμαξάδες
καὶ τοῦβγαζαν καὶ τοῦβγαζαν ταμπάρα καὶ μποξάδες,
μὰ τὰ βαρεῖὰ σκεπάσματα δὲν εἶχαν τελειωμὸ
κι' οὔτε κεφάλι 'κὺτταζες, ἀλλ' οὔτε καὶ λαιμό,
ὅποταν δὲ καὶ τὸ παλτὸ τὸ τελευταῖο 'βγήκε
ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς ἐφάνη ἀπὸ κάτω,
καὶ 'στὴ Βουλὴ σιγὰ σιγὰ καὶ στράτα στράτα 'μπήκε
κι' ἔβηκε κι' ἐξερόβηκε μὲ βῆχα ντιλικάτο.
Κι' ὁ Πρόεδρος τὸ 'λύσσαξε τὸ δόλιο τὸ κουδοῦνι
κι' ἀπ' ὅλη τὴν ἀριστερὰ δὲν ἔβλεπε ρουθοῦνι,
καὶ τὸ καὶ σπουδαιότερον νὰ λείπουν ἀπ' ἐκεῖ
ὁ νέος μονομάχος Πίτ κι' οἱ Προοδευτικοί.
Κι' ἡ στρεῦγγα ἐπερίμενε μὲ τόσο καρδιεχτύπι
καὶ κάθε 'λίγο μέτρημα ποῖος λείπει καὶ δὲν λείπει,
κι' ὁ Λόρδος τὴν ἐλάττωσι 'κυττοῦσε τοῦ σωροῦ του
καὶ Βουλευτὴ δὲν ἄφινε νὰ πάῃ πρὸς νεροῦ του,
κι' ἔβγαζαν τὰ ταμπάρα των καὶ πάλι τὰ ξανάβαζαν,
'διάβαζαν τὸν κατάλογο καὶ τὸν ἐξαναδιάβαζαν,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤρχετο καινούριος τσελεπῆς,
κι' ἐγὼ τοὺς ἐλυπήθηκα γιὰτ' ἦταν ἀμαρτία,
καὶ μὲ πολλὴν κατάνυξιν ἐκάθισ' ἀσκεπῆς
'στοῦ Σιμοπούλου τὸ σκαμνὶ νὰ γίνη ἀπαρτία.
'Ὅμως κι' ἡ παρουσία μου γι' αὐτὴν ἀνωφελὴς
κι' ἐμούγγριζε καθ' ἑαυτὸν ὁ λέων τῆς Βουλῆς
μὲ κάτι μούτρα, ποῦλεγε πῶς κάποιος τὰ 'σιδέρωσε,
ὁ δὲ Μπουφίδης, Περικλῆ, ἔξάρωσε κι' ἐκέρωσε,
κι' ὅλοι παραζαλίστηκαν καὶ τᾶχαν σὰν χαμένα
κι' ἦσαν οἱ κακομοίρηδες σὰν ψάρια φλωμωμένα.
Μὰ κι' ὁ Δραγούμης ὁ πιστὸς τόσο πολὺ 'κιτρίνισε
ὅπου θαρροῦσε ἐξαφνα πῶς ἔβγαλε χρυσῆ,
ἐν γέν' ἡ θεὰ τῆς Βουλῆς σφοδρῶς μὲ συνεκίνησε
καὶ κρῖμα ποῦ δὲν ἤσουνα 'στὸ θέαμα καὶ σύ.
Π.—Μὴ μοῦ τὰ λές, καὶ μούρχεται παράπονο καὶ κλάμμα
ὅταν τὸ χάλι σκέπτομαι τοῦ πρώτου Λεϊλάμα ...
τύφλα 'στὴν τύφλα, Περικλῆ, χασοῦρα 'στὴ χασοῦρα
κατήντησε ὁ καψερὸς σὲ τέτοια ξεπεσοῦρα.
Φ.—Νὰ κλαῖς τὸ κεφαλάκι σου κι' ὄχι τὸν Μπυρλοτιέρη.
πῶς ἀπαρτία γίνεται αὐτὸς καλὰ τὸ ξέρε;
γιὰ τέτοια εἶναι μάστορης καὶ φίδι κολωβό,
καὶ δέκα μούντζαις στοίχημα καὶ δεκαπέντε βάνω
μὲ σένα τὸν βλακέντιο καὶ κάθε παλαβό
πῶς τὴν Δευτέρα θὰ γενῇ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Π.—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις;
Φ.—Θὰ τὸ 'δῇς...
Π.—
Φ.—
Κι' ἂν δὲν τὴν ἔχη;
Κρίσις.
Π.—Καὶ ποῦ νὰ 'δῇς τῶν δανειστῶν τὰς διαμαρτυρήσεις;
Φ.—'Βρῆκαν κι' ἐκεῖνοι τὸν καιρὸ παράδες νὰ γυρεῖουν
καὶ νὰ διαμαρτύρωνται καὶ νὰ μᾶς ἀγριεύουν.
Π.—Τί νὰ σοῦ πῶ!... δὲν φέρονται μὲ σὶκ κι' ἀνατροπῇ,
γιὰ τὸν πᾶρξ ποῦ 'δάνεισαν τοὺς ἔχει πιάσει λύσσα.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ πῆγί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ἐῶδη, — ὁδὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξόδι.

μὰ δὲν τοῦ καίγεται γι' αὐτὰ τοῦ Λόρδου μας καρρῖ...
διαμαρτύρεται κι' αὐτὸς κι' ἔρχεται μ' ὅλους ἴσα.
Φ.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε Περικλῆ, καὶ τί 'μπορεῖ νὰ κάῃ
μὲ μιὰ διαμαρτύρησι κι' αὐτὸς θὰ ξεθυμάνῃ.
Καὶ μήπως εἶναι ὄστρακον καὶ τῆς θαλάσσης πῖνα
γιὰ νάχῃ μὲς 'στὰ σπλάχνα του σωροὺς μαργαριτάρια
ἂν καὶ Μυλλόρδος τζέντλεμαν τὸν δέρνει τέτοια πῖνα,
ποῦ φυτοφάγος θὰ γενῇ νὰ ζῇ μὲ τὰ χορτάρια.
Π.—Λοιπὸν τὴν ἔχει;
Φ.—

Πιθανὸν νὰ μὴν τὴν ἔχη πάλι,
νὰ σηκωθοῦν οἱ ἄρρωστοι καὶ ν' ἄρρωστήσουν ἄλλοι,
μὰ πιθανὸν καὶ νὰ γενῇ κι' ὁ κόσμος νὰ σαστίσῃ,
ἴσως κανέναν Βουλευτὴ νὰ μὴν ξαναρρωστήσῃ
κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος δὲν πάρῃ πιά κινῖνο,
ἴσως καὶ τοῦτο νὰ συμβῇ κι' ἴσως συμβῇ κι' ἐκεῖνο
ἴσως καμμιὰ διάλυσις φυτρώσῃ σὰν ἄγγουρι
καὶ νέον ἄχρουν κατ' αὐτὰς προβάλῃ κλεποῦρι,
ἴσως βαλβίδες πρὸ πολλαῖς ὁ Λόρδος ξαναϊδῇ,
ἴσως κι' ὁ Θρόνος πρὸς αὐτὸ σπουδαίως τὸν συντρέχει,
καὶ μαργαρίταις κάτασπραις ὁ Βασιλεὺς μαδεῖ
καὶ τῆς 'ρωτᾷ περίλυπος ἂν ἔχ' ἡ δὲν τὴν ἔχη,
ἴσως κι' αὐτὸς ὁ κύριος Ρικάκης ξεθυμώσῃ
κι' ὀλίγον τόπον 'στὴν ὀργὴν κι' ὁ Καραπάνος δώσῃ,
ἴσως καὶ νὰ λιμαξώμῃ 'στὸ μέλλον γιὰ ψομὶ
καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς θεσμοὺς μαζί μου κακάρωσῃ,
πρὸς τὸ παρὸν ἀμφίβολα τὰ πάντα κι' ἐκκρεμῇ
κι' ἓνα μονάχα βέβαιον πῶς θὰ μὲ στηλιάρωσῃ.
Π.—Καλὰ ποῦ τὸ 'κατάλαβες στηλιάρῃ πῶς θὰ πιάῃ
καὶ κάνε μιὰ μεταβολὴ κι' ὅρσ' ἐκατὸ σὺν ἔξῃ
ἀπὸ ξυλιαῖς 'στὴ ράχη σου νὰ γίνη ἀπαρτία...
Φ.—Καὶ τώρα γιὰ συζήτησι πηγαίνω 'στὰ Χαυτεῖα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Φραγκίσκου Βερτολίνου τῶν Ῥωμαίων Ἱστορία,
μεταφράζει Σπύρος Λάμπρος, ὁ γνωστὸς Καθηγητὴς
ὅλος γνώσις καὶ μελέτη κι' ἐπιστήμη κι' ἐμπειρία
κι' ἐν τοῖς μάλιστα τοῦ λόγου καὶ τῆς γλώσσης ἰσχυρὰ
'Ἐξεδόθη πρῶτος τόμος ἐν λαμπρᾷ πολυτελείᾳ.
Κάρολος ὁ Μπὲκ ἐκδίδει, θαυμαστός εἰς τὰ βιβλία.

Ὅποιος κρασί Σαρμάτικο σὰν ἀμβροσία θέλει,
ὅπου Θεὸς Ὀλύμπιος μὲ τοῦτο κατάντῃ,
ἴσα 'στοῦ Κώστα τοῦ Βανθοῦ, 'στὸν δρόμον Πραξιτέλη
ποῦ 'στὴν Χρυσόπηλιτισσα εὐρίσκεται κοντά.

Τοῦ Ζέγγελη διατριβὴ περὶ Φορολογίας,
τὰ μάλ' ἀριστοτεχνικὰ χωρὶς πολυλογίας.

— μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — καὶ τὰν ἄλλοτε μαμῖ.
καὶ μιὰ χήρ' αἰχρὸς ἀνδρᾶ,

Διὰ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προάστειου κοινοῦτος πολὺς.